

D. O. M.

THESES ANATOMICO-CHIRURGICÆ.

I.

UMANUM corpus vel obiter inſpicienti molles obviæ ſunt partes, quæ nec paucæ quidem nec minimæ, in ipſius ſtructuram veniunt. *Ruinam neceſſariò feciſſet* pondus ſuaptè naturâ iners & ad omnia prorsùs munia inhabile, niſi huic, adminiculi inſtar, quidpiam indidiſſet ſuprema Creatoris Providentia. Operi ſuo mirificè conſuluit Omnipotens, oſſa moli carneæ ſic interſerendo, ut mutuâ adunatione ſibi invicem & coïrent & opitularentur. Hinc compages extitit numeris planè omnibus abſoluta.

I I.

Ossa igitur fulciendis defendendiſque mollibus deſtinata, partes ſunt totius corporis duriſſimæ, nec non ſenſûs expertes.

Sua ipſorum inter ſe ſe conjunctio duplici inſtituitur modo. Alia videlicet cum motû coaleſcunt, alia verò ſine motû. Disjunctionem quoque duplici ex incommodo oriri in comperto eſt. Licet enim apud pleroſque Autores unius plurium-ve oſſium ex ſede naturali diductio luxationis nomine innoteſcat; fatendum tamen eſt quamdam evenire oſſium diſjunctionem quæ rectiùs juxta nonnullos vocetur Diaſtaſis.

I I I.

Cum porrò in plurimis oſſium articulationibus Diaſtaſim fieri conſtet, cujuſlibet ſpeciei enucleandæ ſuſceptio infinitum ſit opus, quod nec tempori noſtro reſpondeat, nec inſtitutis conſentire videatur. Statuemus itaque ſuos his-ce diſceptationibus terminos.

I V.

Prætermissis enim variis Diaſtaſeon ſpeciebus, eam unicè expendendam in medium adducimus, quâ nimirùm Fibula ſimul & Tibia circa pedis cum prædictis oſſibus articulationem diducuntur. Hujus adeò partis *Anatomes prævia diſcuſſio reſponſionibus magis quàm Poſitionibus* eluceſcet. Ad ipſius-met morbi examen properamus.

V.

Per oſſis Tibiæ à Surâ diductionem, etſi non immeritò inter diverſas luxationes recenſeatur, Diaſtaſim intelligimus. Plurimæ autem Diaſtaſeon admittuntur ſpecies. Modò quippè oſſa ſibi invicem adunata penitùs dehiſcunt, vel iis quas ſortita ſunt ſedibus excidunt; quo in caſû perfecta dicitur Diaſtaſis; modò leviſſima apparet diductio, undè imperfecta duntaxat efficitur. Simplex quandoque, ſi os unicum ſpectat, aliàs compoſita, ſi plurima diducantur, tandem complicata, ubi fractura, inflammatio, ligamentorum dilaceratio, cœteraque accidentia Diaſtaſim concomitantur.

V I.

Diastasis cauſas tùm internas, tùm externas haud diſſimiles iis reputamus quæ luxationem producunt. Prioribus adſcribenda ligamentorum relaxatio, ipſorumque paralyſis ac debilitas, uberior ſinoviæ accumulatio, aliud-ve ipſius vitium, ſu-

per veniens in offibus tumefactio, aliaque hujufmodi. In pofteriorum claffem motus violenti, nixus, lapfus, ictus admittendi.

VII.

DOLORES acutiffimi, progreffionis difficultas, imò & impoffibilitas, partis augmentum ac inflammatio, tùm ipfa quoque caufa fedulò & diligenter explorata, figna funt haud ambiguè Diaftafim indicantia.

VIII.

QUAMVIS autem non ità pronum fit prognofim inftituere, fi tamen ad Diaftafeos fpeciem, accidentia feu jàm enata, feu mox futura, ætatem ægrotantis, firmam aut invalidam ejus habitudinem, articulum morbi fedem attenderimus, majus minus-ve periculum exindè pertimefcendum dignofcere erit.

IX.

RELATAS fuperiùs obfervationes præmittere neceffarium fuit, ut conftaret morbi natura, quâ femel perfpectâ, ad curationem pergimus. Primùm igitur omnium (ritè difpofito apparatu) conciliandus eft ægrotanti fitus pro ftatû idoneus, & pars affecta juxta confuetam procedendi artem fublevanda. Iis demùm perfectis, inferiorem Tibiæ ac Fibulæ extremitatem utrâque manû Chirurgus amplectetur, gradatâque compreffione offa à fe invicem disjuncta in debitam fedem conducet, intereà dùm adminiftro operam dante Pes in congruâ pofitione *continebitur*.

X.

MULTUM quidem promoveris, ubi peracta fuerit offium reductio; at verò fupererit operis non nihil. Continenda nimirùm hæc offa in ftatû naturali; quod ut affequaris, præftò funt fitus ægrotantis & fafciationes parti fuperinducendæ.

XI.

QUONIAM autem fæpe numerò evenit ut æger acutiffimis dolorum aculeis divexetur, operæ pretium eft embrocationes & cataplafmata anodina in ufum vocare, non omiffis tamen venæ fectionibus rariùs frequentiùs-ve, prout cafus tulerit, repetendis.

XII.

Longe difficiliori negotio instituetur curandi methodus, si fortè Diastasi supervenerit fractura. Utrique morbo providit ars, certasque præscripsit quibus tractari possent regulas.

XIII.

Tametsi verò auxilia ex medendi fonte petita gnaviter & ad unum adhibeantur, erumpit nonnunquàm abscessus quem illicò mediante scalpello aperiendum judicamus.

XIV.

Cum autem caries, sphacelus, aliaque accidentia invitis cautionibus exorta, omnem sanationis spem præciderint, solâ amputationis ope salus ægrotanti præstabitur.

Has Positiones, Deo juvante, & Præside M. FRANCISCO-MICHAELE DISDIER Artium & & Chirurgiæ *Magistro*, *tueri conabitur* Joannes Ballay, *Santonicus*, *Artium Liberalium Magister*.

de Xaintes

PARISIS,

IN REGIIS CHIRURGORUM SCHOLIS.

Die Sabbati 30ª Octobris, à sesquisecundâ post meridiem ad septimam. Anno R. S. 1756.

PRO ACTU PUBLICO

ET MAGISTERII LAUREA.

Typis Viduæ Delaguette, Regii Chirurg. Collegii Typographi. 1756.